

Írta: Massimo
De Feo elder
a Hetvenektől

Lecke a szüleimtől

a misszionáriusokkal. Később megkeresztelkedtünk és konfirmáltak minket. Én 10 voltam, Alberto 11.

Amikor 18 éves lettem, arra kértem édesapámat, hogy segítsen fedezni a misszióm költségeit. Először azt mondta: „Szó sem lehet róla! Túl sokba kerül.” Aztán néhány nappal később megkérdezte: „Tényleg misszióba akarsz menni?” Így feleltem: „Igen. Teljes szívemből.” Édesapám erre megígérte, hogy segít.

Nem értettem, hogy édesapám miért fizetne ilyen sokat a kedvemért. Aztán megértettem, hogy azért, mert szeret. Ennek nyomán Jézus Krisztus értünk hozott áldozata jutott eszembe. Ő a legnagyobb árat fizette meg, mert szeretett minket.

Amikor visszatértem a missziómból, édesanyám nagyon beteg, rákos volt. Egy nap megkért, hogy tanítsam meg imádkozni. Imádkozni akart értem. Még a fájdalmai közepette is másokra gondolt. Ő is Jézust juttatta eszembe.

Egy kisvárosban nőttem fel Dél-Olaszországban. A családom nem volt tagja az egyháznak. Kilencéves voltam, amikor egy nap két misszionárius kopogtatott az ajtómon.

A szüleimet nem érdekelte a misszionáriusok mondanivalója, de engem igen. Ahogy a bátyámat, Albertót is. A szüleink megengedték, hogy továbbra is találkozzunk

Amikor engesztelést hozott értünk, Ő is nagy fájdalmakat élt át. Mégis *értünk* imádkozott.

Bár a szüleim nem csatlakoztak az egyházhoz ebben az életben, jó példák voltak számomra. Hálás vagyok a tőlük tanultakért. Sokat tanulhatunk a szüleinktől, a tanítóinktól és a vezetőinktől, ha nyitottak vagyunk arra, amit tanítanak nekünk. ●